

Pomalou se začínalo smrákat a já jsem ještě stále šlapal po lesní cestě a neměl jsem vyhlédnuto to pravé místo, na které bych uložil své utahané tělo. Ueska mě tlačila do zad a kytara se stávala těžší a těžší. Už jsem chtěl sebou praštit kamkoliv, když jsem uviděl před sebou slabě ozářenou mýtinu. Oddechl jsem si a vesele vykročil. Právě, jsem se chystal vystoupit z lesa, když jsem uviděl, že na mýtině někdo táboří. Pohybovalo se tam pár postav, které jsem ještě nemohl rozeznat pořádně. Když si ale mé oči zvykly na šero, začal jsem vidět věci, o kterých by se mi ani ve snu nezdálo. Rozeznal jsem uprostřed mýtinu krásnou hájenku, u které byl postaven ze dřeva stůl a lavice. Za tímto stolem seděly čtyři postavy. Nemohl jsem uvěřit svým očím. Byly to postavičky od Honzy Vyčítala a hrály spolu karty. Byl tam Pytlák Říha se svýma vočičkama, zavěšenýma na hlavě, tak jako ostatní dvě postavičky, které jsem neznal, ale o kterých jsem měl hned jasno, když můj zrak zabloudil o kousek dál, kde stál zaparkovaný krásně leštěný létající talíř. Poslední z postaviček nebyl nikdo jiný, než Honza Vyčítal. Tu jeho postavičku poznám na sto honů. Okolo nich pobíhal starý bernardýn se soudkem rumu kolem krku, ze kterého mu občas někdo utočil do své skleničky. Vzduch jen praskal pod údery rukou a vzduchem létaly mariášové výrazy. Tak vida. Honza si ty své postavičky s vočičkama na šťopkách nevymýšlí, on se s nimi stýká a dokonce důvěrně. Kolem mýtiny panáčkovali zajáci a sem tam se mihl bručící huňáč. Měl jsem strach, aby si mě nějaký nevyčuchal. Jak bych se mu mohl ubránit jen s malou dýkou u pasu. Proto jsem se jen díval, abych to vše mohl vyprávět u ohně kamarádům. Pojednou z lesa začaly vybíhat lesní víly a začaly své reje. Nemohl jsem odolat a popolézal jsem blíž a blíž. Viděl jsem ta jejich svůdná těla zahalená jen do bílého, průsvitného závoje. Nemohl jsem odolat, pustil jsem kytaru a uesku na zem a vyrazil mezi ně. První, kterou jsem uviděl, jsem chytil do náruče. Teď už vím, že jsem to neměl dělat. Najednou jsem dostal strašnou ránu a byl konec. Probudil jsem se na kraji mýtiny a objímal jsem bílou břízku. Kousek dál ležely mé věci a na palouku nestála hájenka, ale panáky se senem. Tohle Honzovi nedaruju!

---

3. místo v kategorii Próza začátečníků, Trapsavec 1974